

SITGES

51 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

LAVANGUARDIA

DIVENDRES 12 D'OCTUBRE DE 2018
NÚMERO 9

Peter Weir

"Creo que el éxito es un peligro"

Afirma que Hitchcock, Chaplin y Kubrick son sus maestros. De hecho, recuerda cómo era de joven, cuando no quería estudiar, sino simplemente aprender observando. Ahora, él es el maestro. Recibe el Gran Premi Honorífico del Festival y se presta a una entrevista en la que habla sobre Hollywood, sobre la ética del cineasta y sobre el lenguaje y la comunicación. Lleva ya unos años inactivo, así que se permite diagnosticar el cine y el audiovisual actual con la misma tranquilidad con la que parecen gestarse sus películas. Peter Weir habla de todo esto y más.

[PÀG. 8]

Traci Lords

"Amb el #MeToo, noto que els periodistes tenen més cura de no ofendre"

Anit vam poder veure-la a *Cemetery Tales: A Tale of Two Sisters*, el curt de Chris Roe que obria la maratón de l'Auditori, i avui, al punt de la mitjanit, Brigadoon projectarà *Vampiro del espacio*. Poc després de fer aquella pel·lícula John Waters la fitxaria per participar a *Cry-Baby*, i aquests dos films foren el tret de sortida d'una singular trajectòria que s'estendria també a la música, a l'escriptura i, darrerament, també a la producció i la direcció. Traci Lords és tot un mite, i hem tingut la sort de poder-hi parlar una estona.

[PÀG. 11]

FUGIU DE L'ILLA!

A les illes de Sitges no res de bo hi succeeix. Ens hi apropem per visitar-les, i en parlem amb Kristoffer Nyholm, director de *Keepers*, i els guionistes Celyn Jones i Joe Bone.

[PÀG. 4 i 5]

EL PARE DE L'ANIMACIÓ ESLOVACA

Sitges dedica una retrospectiva a qui és considerat el més important animador de la cinematografia eslovaca, Viktor Kubal, amb aquesta sessió que inclou el llargmetratge *The Bloody Lady* i dels seus sis curts.

[PÀG. 7]

SUPERLÓPEZ BEGINS

Del Planeta Chitón a El Masnou i ara a Sitges, on *Superlópez* ha tingut la seva estrena mundial. Parlem amb el director i els actors de l'adaptació cinematogràfica dels còmics de Jan.

[PÀG. 9]

EL TERROR DE LA GUERRA

La factoria J. J. Abrams ens ha portat *Overlord*, una pel·lícula dirigida per Julius Avery. Parlem amb el seu director i amb el seu actor, Wyatt Russell.

[PÀG. 10]

- SALES I ESPAIS OFICIALS DEL FESTIVAL**
- 1. Auditori Melià Sitges
  - 2. Cinema El Retiro
  - 3. Cinema Prado
  - 4. Sala Tramuntana Melià Sitges
  - 5. Brigadon L'Escorador
- INFORMACIÓ / TAQUILLES**
- 10. Taquilles Auditori
  - 11. Taquilles centre
- EXPOSICIONS I MUSEUS**
- 12. Centre Cultural Miramar
  - 13. Palau de Maricel
- ZONES D'OCI**
- 17. Port d'Aiguadolç
  - 18. Village i punt de restauració Melià Sitges
  - 19. Platja Sant Sebastià
  - 20. Foodtastic Area. Foodrucks
- TRANSPORTS**
- 21. Estació RENFE
  - 22. Bus Sitges-Barcelona

Informació i venda d'entrades

Compra les teves entrades a través del web del Festival www.sitgesfilmfestival.com.

PREUS (IVA inclòs)

- 10€:** Tarifa general Auditori
- 9€:** Tarifa general i Sessions especials Sitges Clàssics
- 6€:** Sitges Clàssics i Masterclass Douglas Trumbull
- 7€:** Sessions Anima't Curts i Sessió Serial Sitges: Virtual Hero
- 12€:** Maratons, Programa doble i Sessions especials a l'Auditori
- 12€:** Localitats numerades per a les sessions de tarda a l'Auditori. (Menys sessions especials Auditori). No admeten descomptes
- 14€:** Localitats numerades per a les sessions especials de tarda a l'Auditori. No admeten descomptes
- 22€:** Gala d'Inauguració. No admet descomptes
- 16€:** Gala de Cloenda. No admet descomptes.
- 10€:** Maratons Matinée Prado i Retiro i Marató Curts del 14 d'octubre. No admeten descomptes
- 15€:** Maratons Prado, Retiro, Auditori i Tramuntana i Marató Matinée Auditori del 14 d'octubre. No admeten descomptes
- 4,50€:** Sessions Despertador (primera sessió matinal a tots els cinemes). No admet descomptes
- 1€:** Reserva Masterclass. Entrades limitades. No admet descomptes
- 20€:** Entrada Festa Climax. No admet descomptes
- 25€:** Entrada a la sessió especial a l'Auditori de "Climax" + Entrada a la Festa Climax. No admet descomptes
- 27€:** Entrada numerada a la sessió especial a l'Auditori de "Climax" + Entrada a la Festa Climax. No admet descomptes
- 17€:** Catàleg oficial del Festival. Es podrà adquirir a l'estand oficial del Festival o a la botiga on-line de Cha-Chà
- 40€:** Llibre commemoratiu 50 aniversari
- 40€:** Entrada General John Carpenter – Anthology Tour

VENDA D'ENTRADES

On-line: www.sitgesfilmfestival.com

Taquilla anticipada: del 25 de setembre al 2 d'octubre. Horari: de dilluns a divendres, de 10 a 14h i de 16 a 19h. Situada a Taquilles Centre. Oficina de Turisme de Sitges, a la sortida de l'estació de RENFE (Plaça d'Eduard Maristany, 2).

Taquilles de l'Auditori Melià Sitges, Sala Tramuntana de l'Hotel Melià Sitges (C/ Ramon Dalmau, s/n). Horari: Del 4 al 14 d'octubre, de 9h fins a l'última sessió de pagament de les sales Tramuntana Melià Sitges i Auditori Melià Sitges.

Taquilles Centre. Oficina de Turisme de Sitges, a la sortida de l'estació de RENFE (Plaça d'Eduard Maristany, 2). Horari: de 9h fins a l'última sessió de pagament de les sales Prado i Retiro.

Molt important: Les entrades per les sessions que comencin abans de les 9h en qualsevol dels espais s'hauran d'adquirir anticipadament.

Grups: a partir de 20 entrades per la mateixa sessió contactar per correu electrònic a taquilles.online@sitgesfilmfestival.com o per telèfon al 93 119 58 28.

Les sessions escolars són exclusives per escoles. No estan obertes al públic general.

Observacions: Formes de pagament acceptades: efectiu i targeta. No s'accepta American Express. Es donarà prioritat a la venda d'entrades per les sessions immediates. Queda prohibit l'accés una vegada començada la sessió. Només es contemplarà el canvi o devolució de l'import de l'entrada en el cas de cancel·lació del/s llargmetratge/s anunciat/s en la programació. Es recomana consultar la descripció de les pel·lícules abans de comprar les entrades.

REDACCIÓ

RESPONSABLE
Violeta Kovacsics

ADJUNT
Gerard Casau

REDACCIÓ
Mònica Jordan
Toni Junyent
Alan Salvadó

DISSENY - ESTUDIO FÉNIX
Juan Carlos Gómez
Fran Valenciano

FOTÒGRAFS
Miguel Ángel Chazo
Jesús París

IL·LUSTRACIÓ
Guillem Dols

VOLUNTARIS
Víctor Pascual
Patricia Salvatierra

El festival no comparteix necessàriament les opinions expressades pels diferents autors d'aquesta publicació.

Informació de transports

TREN FANTÀSTIC!

Del 5 al 15 d'octubre (ambdós inclosos)
Tren directe Sitges – Barcelona Sants
Sortida des de Sitges: 1.30h de la matinada

Són vàlids els bitllets i abonaments de Renfe i ATM, adequat al nombre de zones del trajecte realitzat. El Tren Fantàstic sortirà puntualment a la 1.30h, sense excepcions. En cas de retard en les projeccions nocturnes, la sortida d'aquest tren no es modificarà. Consulteu tots els horaris, parades i preus a rodalies.gencat.cat o bé al 900 41 00 41

BUS DIÛRN I NOCTURN

Monbús
Consulteu horaris i parades
93 893 70 60 / www.monbus.cat

BUS URBÀ DE SITGES

Consulteu horaris i parades a: www.visitsitges.com

El Festival no és responsable dels possibles canvis d'horari d'aquests serveis de transports. Els possibles canvis en les projeccions del Festival no afectaran ni modificaran l'horari dels serveis de transports.

CARNETS DE DESCOMPTE*

20% de descompte en la compra d'entrades a taquilles als titulars del Carnet Jove, Targeta Cinesa Card, Club Fnac Oci i Cultura, La Vanguardia, Carnet Blau, treballadors TV3 i majors de 65 anys.

20% de descompte amb el Carnet de Família nombrosa i monoparental exclusivament en la compra d'entrades de les sessions Sitges Family.

10% de descompte als titulars del Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona, Club TR3S-C, Cineclub de Sitges, Club Phenomena i acreditats ESCAC.

Els descomptes no són acumulables. Les sessions d'inauguració i cloenda, maratons del 14 d'octubre, despertador, les localitats numerades i els abonaments i packs no admeten descomptes.

El titular podrà adquirir una entrada amb descompte per carnet, excepte els titulars del carnet TR3S-C i La Vanguardia, que en podran adquirir dues.

* Els titulars de Carnet Jove, La Vanguardia, TR3S-C, Cinesa, Club Phenomena i Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona podran aplicar els descomptes en la compra on-line.

RECOLLIDA D'ENTRADES

Home Ticket: Les entrades comprades on-line poden presentar-se impreses o en qualsevol dispositiu digital. No caldrà dirigir-se a les taquilles per recollir-les.

Reserves: No es faran reserves d'entrades.

RECOLLIDA D'ACREDITACIONS

Del 4 al 14/10/2018: de 10 a 21:30h

La informació inclosa en aquest programa és susceptible de canvis. Per més informació consultar la pàgina web del Festival: www.sitgesfilmfestival.com

Atenció al client: Horari d'atenció de dilluns a dissabte de 10 a 14h i de 16 a 19h.
Telèfon: 93 119 58 28
taquilles.online@sitgesfilmfestival.com

Organitza FUNDACIÓ SITGES	Amb el suport de Ajuntament de Sitges Generalitat de Catalunya Departament de Cultura	Patrocinador principal SLATE binge	Patrocinador MORITZ DOMÈNECH VIDAL MISHINGLETT	Hotel col·laborador HOTEL MEDIUM SITGES PARK	Aerolínia oficial IBERIA	Línies ferroviàries RENFE RODALIES DE CATALUNYA	Agència de publicitat CHINA		
Patrocinador social Obra Social "la Caixa"	Patrocinador i seu oficial MELIÀ SITGES	Soci multimèdia M+ movistar	Amb la participació de DIPUTACIÓ DE BARCELONA LA VANGUARDIA	Diari oficial LA VANGUARDIA	Mitjans col·laboradors AULLIDOS CATALUNYA RADIO DIPUTACIÓ DE BARCELONA DIRIGIDO FOTOGRAMAS LA XARXA				
TV oficial 3	Vehícle oficial Motor Munich	Cafè oficial GREDELIS	Perruqueria i maquillatge oficial DROOM REDKEN	Proveïdor oficial d'aliments i begudes CANTINA DE SITGES enrich Cudé Coca-Cola	Naciódigital	OCING	SCIFIWORLD	SENSACINE	
Altres col·laboradors Blanquerna JOVE Catalunya Film Festivals CINER Generalitat de Catalunya Departament de Benestar Social i Família Fílmoteca PORT DE SITGES				Proveïdors oficials	Audiovisuals movistar	Disseny gràfic FÉNIX Pasgrafe	Impressió impressio	Informàtica Newton's	Merchandising oficial CHA-CHA
Plataforma festhome	Publicitat exterior MAIN 1985-2018	Seguretat BABICO segurdad	Serveis audiovisuals SONO	Serveis cinematogràfics KELONIK	Subtitulat SOFTITULAR, S.L.	Suport tècnic delum	Transport i missatgeria DHL		

Nicolás Onetti i María Eugenia Rigón: *AbraKadabra*

Peter Weir i Ed Harris: *El show de Truman*

Álex de la Iglesia: Premi Meliès

L'equip de *Superlópez*

L'equip de *L'any de la plaga*

L'equip de *Tous les dieux du ciel*

ESPACI FNAC AL FESTIVAL DE SITGES
- FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA -

**VEURE CINEMA
ALIMENTA LA MENT**

「3x2」*

**EN CINEMA I
MARXANDATGE**

*Consulta condicions.

fnac

TOT PASSA A LA FNAC | FNAC.ES

Celyn Jones, Kristoffer Nyholm i Joe Bone

Per Mónica Jordan

DESPRÉS D'HAVER TREBALLAT AMB LARS VON TRIER A LOS IDIOTAS, EL JEFE DE TODO ESTO I ROMPIENDO LAS OLAS; D'HAVER VIST COM UNA DE LES SEVES SÈRIES TENIA UN REMAKE ALS ESTATS UNITS (THE KILLING), I QUE TOM HARDY COMPTÉS AMB ELL PER AL SEU DEBUT A LA TELEVISIÓ (TABOO), KRISTOFFER NYHOLM FA EQUIP AMB ELS GUIONISTES DEBUTANTS CELYN JONES I JOE BONE PER AIXECAR LA SEVA PRIMERA PEL·LÍCULA, KEEPERS. PETER MULLAN I GERALD BUTLER POSEN CARES A DOS DELS FARONERS ENFRONTATS A GRANS DILEMES MORALS.

S'acomienzen de nosaltres assegurant-nos que ja tenen un nou projecte, en trio, plegats. Estan emocionats per presentar la seva pel·lícula debut a Sitges, i insisteixen en què el més important del cinema és la història i entretenir el públic. Pateixen per com serà la resposta del públic al passí de l'Auditori: "ens han dit que aquí és molt expressiu!", però confien que han parlat des de la universalitat. El director Kristoffer Nyholm i els guionistes Celyn Jones i Joe Bone ens parlen de Keepers.

Abans de parlar de Keepers pròpiament, m'agradaria preguntar-te, Kristoffer, com ha estat aquest canvi de passar del rodatge de sèries de televisió a filmar la teva primera pel·lícula. Quines diferències t'hi has trobat?

Nyholm: Hi ha algunes coses que realment són iguals, perquè estàs treballant amb un grup de gent i en primer lloc has de pensar que les persones intenten tirar endavant les seves vides. A les pel·lícules, això sí, tens l'oportunitat de portar la història una mica més enllà, perquè tens més espai emocional per perdre't i després tornar-hi de nou que no pas en un capítol o inclús en una sèrie sencera. Potser no sembla lògic, perquè les sèries es desenvolupen al llarg dels anys, com les novel·les, però crec que les pel·lícules són el lloc ideal per condensar una història.

Celyn i Joe, aquesta també ha estat la vostra primera vegada.

Bone: Per a mi ha estat un dels millors moments de la meua vida. Veure les paraules i idees que vam escriure prenent vida ha estat meravellós. Per a qualsevol escriptor és especial, però més encara en ser el primer cop que s'adapta un text nostre a cine. Veure'ls a tots corrent pel plató, prenent decisions per construir a la realitat allò que nosaltres vam imaginar... Increïble! A més amb un actor com Peter Mullan, que és una icona del cinema. Tenir-lo allà interpretant les paraules que nosaltres havíem escrit ha estat increïble.

Jones: És pràcticament un miracle, perquè parteixes d'una pàgina en blanc que s'acaba convertint en llocs de feina, oportunitats professionals i una història que pot entretenir a la gent. Per a mi és com màgia. I formar part de l'equip que ho ha fet possible és emocionant, alhora que posa a prova el teu cervell.

Nyholm: En aquest sentit, tots anem a cegues, jugant a la foscor, fins que la pel·lícula finalment està feta i en veiem el resultat, tot esperant haver-hi trobat or!

Jones: Just això és el que passa a la pel·lícula! En qualsevol cas ens han permès arribar-nos amb la història, i hi ha alguns moments força potents, però que podrien passar-li a qualsevol. Al final, el nostre objectiu és que l'espectador es preguntí: "Què faria jo?".

Com heu treballat plegats?

Jones: Pel fa a l'escriptura sobretot parlàvem i parlàvem sobre què podia passar, pensàvem molt en la lògica de les decisions, què podia passar a cada moment. Perquè la història està basada en un fet real i vam partir del final per anar enrere creant-ne la història. L'escriptura la vam fer remotament, en llargues sessions, però junts... i ja ens coneixem els secrets més foscos als uns dels altres. Vam emular la situació de la pel·lícula, perquè si vols portar la humanitat fins al precipici millor conèixer els secrets dels teus acompanyants!

La pel·lícula té alguns fragments amb una càmera molt propera i nerviosa. Kristoffer, creus que la teua experiència al Dogma t'ha influenciat?

Nyholm: El Dogma volia simplificar mitjançant normes, i el que Celyn i Joe han fet a Keepers és just això, simplificar: tres homes en una illa, que és el tema que es manté al llarg de la pel·lícula. Al

rodatge ens ajuntàvem i decidíem com filmar, miràvem en quin moment de la història estàvem i on posàvem la càmera. Hi havia dramatització, sempre n'hi ha, però en els moments de tensió ens apropàvem als actors perquè volíem que es notés la tensió, la desesperació i la pèrdua del nord... Sens dubte el Dogma ha influenciat, però només en part.

Jones: Hi ha una escena fantàstica, la dels estranys arribant a l'illa, que quan Kristoffer ens la va ensenyar, Joe va dir: "Em sento com si haguéssim fet Solo ante el peligro!", perquè semblava d'un western.

Nyholm: Esclar, i la càmera és la quarta persona de l'illa, i ho comparteix tot amb ells, per això vam treballar els plans preguntant-nos com de prop del que estava succeint voldríem estar nosaltres o quin era el lloc adient per a nosaltres com a quart membre davant les circumstàncies de cada moment. Intentàvem no repetir-nos en els plans, no tenir un mètode de filmació. Simplement rodàvem i aquest és l'estil de la pel·lícula. Té un estil, però no és definit perquè anava canviant a mesura que avançava la història.

A mi m'ha recordat a una pel·lícula de pirates! Però bé, realment tot gira al voltant de les mentides, no?

Jones: És molt interessant la nostra reacció com a espectadors quan algú està mentint a la pantalla, perquè nosaltres sabem la veritat! Es crea una escletxa molt curiosa, perquè estem al darrere de la cortina i a l'espectador se li presenta el mateix dilema que al personatge, se'n comparteixen les conseqüències. Volem que en sortir tothom es preguntí què hauria passat si hagués fet una cosa o una altra: estaries sa i estalvi d'haver pres un altre camí? Estaries encara pitjor?

Encara pitjor?

Jones: No creus que sigui possible? Bé, al final... sempre hi ha esperança, si no ens donàrem per vençuts a morir i au.

Nyholm: Molta gent diu que és una pel·lícula trista, però a mi em sembla el contrari, perquè hi ha un moment clau (que no desvetllarem) en què amb molta claredat Thomas (Peter Mullan) porta a terme una acció que és gairebé humanitària, la decisió més humana que pot prendre en aquell moment, tot i que òbviament és trista, també. Quan després d'això mira al cel, sembla que pensí: "Bé, així és la vida". La vida és enfrontar-se a problemes que no podem preveure i per descomptat penedir-se de no haver pres millors decisions, però d'altra banda, no pots plantejar-te la vida d'una manera tan simplista i dir-te que hauries d'haver pres millors decisions, sinó que ho has fet el millor que has pogut. (Fa una pausa) No sé on vull anar a parar, però suposo que a dir que hem intentat jutjar el mínim possible, perquè tots som bons i dolents alhora, i n'hem de ser conscients. El món aniria molt millor.

Jones: Emmanuel Kant va dir: "dues coses m'omplen l'esperit d'admiració i espant: el cel estrellat a sobre meu i la llei moral que hi ha en mi". I Keepers és això. L'esperança és esperar haver pres les millors decisions. O voler prendre'n de millors en endavant. Que tothom miri de fer-ho com millor sàpiga, encara que no sigui la millor decisió i alguna gent pugui passar-ho malament. Jo veig esperança. Posem en alguna gent la responsabilitat de prendre decisions molt difícils i importants, des dels polítics fins als soldats, i esperem que les prenguin pel bé comú, hem de creure-ho.

«El Dogma volia simplificar mitjançant normes»

La cultura té mil formes.
El nostre compromís,
acostar-les a tothom

Col·labora amb:

Millorant la societat a través de la cultura

A la Fundació Bancària "la Caixa" impulsem l'art, la música i l'educació com a eines per a la cohesió i la integració social.

El nostre compromís és acostar la cultura a tothom.

 Obra Social "la Caixa"

LA FIRMA INVITADA
XAVI ARNAIZ

Claire Denis:
Una dels nostres

Probablement, el nom de Claire Denis no és dels primers que ens vindrien al cap quan parlem de la nova onada del cinema fantàstic i de terror francès, que té a Pascal Laugier i Alexandre Bustillo i Julien Maury com alguns dels seus màxims referents. Denis, però, es va anticipar a la seva manera a tot aquest corrent amb una cinta tan ferotge i alhora tan bella com *Trouble Every Day*, que va competir a Sitges el 2001, i que sempre s'ha considerat erròniament com l'única obra de gènere de la directora, potser perquè era la que presentava unes formes més identificadores amb certes tendències del fantàstic. Amb el canibalisme com a rerefons, *Trouble Every Day* era un film de passió i de desig, de violència i repressió. I aquests temes són presents de nou, aquest cop per la via de la *sci-fi* existencialista, en la magnífica *High Life*, guanyadora del FIPRESCI a Sant Sebastià.

High Life és una pel·lícula important en la trajectòria de Denis perquè representa un repte al qual no s'havia enfrontat mai (és el seu primer film de ciència-ficció) i, sobretot, perquè és on culmina més clarament la influència que el cine fantàstic ha tingut en la seva obra, sempre de forma híbrida i mutant. Aquesta és una pel·lícula humanista, metafísica, amb ecos a Tarkovski, que es pot llegir també com a homenatge a la sèrie B més desenfadada –atenció a la *mad doctor* Juliette Binoche i a la seva visceral escena sexual–, o com a drama carcerari a l'espai: els personatges, amb Robert Pattinson al front, són convictes enviats en una missió suïcida. Un tema, el de desfer-se d'aquells que no són "útils", que han tractat altres films fantàstics recents (pensem en *Isla de perros* o en *Amor carnal*) i que pren una dimensió política reveladora. Tot, novament, amb un engranatge sonor desestabilitzador a càrrec de Tindersicks, i amb l'habitual desconstrucció narrativa de la cineasta, que acaba dotant la cinta d'una sensibilitat aclaparadora en el seu retrat de la paternitat.

Tant *Trouble Every Day* com *High Life* responen a representacions conegudes del gènere. I aquí podríem incloure-hi també *Los canallas*, l'apropament més manifest de Denis al *noir*. Però la seva filmografia, tot i que no s'acostumi a identificar pròpiament amb els fonaments del fantàstic, ha sabut trobar dreces per atansar-s'hi. Per exemple, en la hibridació i indefinició entre allò real i imaginari en un aparent drama romàntic com *Viernes noche*, un dels seus millors films; o en l'exigència d'un relat fragmentat com el d'*El intruso*, que sembla moure's en diferents realitats. Una altra de les seves grans pel·lícules, *Buen trabajo*, ens introdueix en la ment cada cop més alienada de Denis Lavant, acompanyant-lo en la seva baixada als inferns. I fins i tot un film gens sospitos de pertànyer al fantàstic com *Un sol interior* acaba virant cap a l'esoterisme de forma irònica i brillant. En definitiva, Claire Denis és una dels nostres, una cineasta de gènere, lliure i radical. Explorant, com els tripulants de la nau de *High Life*, noves formes d'expressió.

La isla como síntoma

Por Mónica Jordan

El paisaje y el clima como insuflador de vida para ciertas formas del terror nos acercan a Irlanda y Gran Bretaña para visitar *The Devil's Doorway*, *Apostle* i *Keepers*.

No existe como tal, pero hay una cierta forma del horror que mi mente se empecina en llamar terror insular. Tiene la luz y la dinámica de los paisajes de Turner, y el espíritu de aquel Romanticismo inglés que levantaron Wordsworth y Coleridge. Tiene a Irlanda y Reino Unido como fronteras políticas. Conjura a la niebla y la grisura de un clima, que invita arrojarse en el calor del hogar. Generalmente bebe de un momento histórico preindustrial, cuando moverse por la casa con candelabros era una necesidad y no un recurso para el terror, y suele ir ligado a un algo fantasmal, en ocasiones ancestral.

Muchas de esas dinámicas aparecen en *The Devil's Doorway*. La película de Aislinn Clarke

nos traslada hasta Irlanda para visitar un convento de monjas en el norte de la isla. Corre el año 1960. Los padres John y Thomas han sido enviados por el Vaticano para investigar una serie de milagros ocurridos en el edificio. Así pues, con el pretexto de grabar una serie de entrevistas con las monjas que lo habitan, los curas documentarán todos los acontecimientos con una cámara de 16 mm, formato al que la película se mantendrá fiel a lo largo de sus setenta y seis minutos. A partir de aquí, un found footage más estable en su imagen de lo habitual marcará las reglas del juego en esta historia que ahogará a sus protagonistas entre las paredes del convento. El formato cuadrado generará claustrofobia a los ojos acostumbrados a imágenes más amplias. Parte de la trama evoca momentos y diálogos de *El exorcista*, pero *The Devil's Doorway* vuela por sí misma y con su elemento claustrofóbico como gran baza a jugar. A menudo, la extrañeza se genera de la siguiente sensación: que aquello que es realmente importante nunca es lo que sucede en pantalla, sino fuera de ella. Susurros infantiles que van advirtiendo al Padre Thomas durante sus primeros pasos, risas de niños que no se corresponden a lo que vemos en imagen, y un constante montaje de escenas con diálogos no relacionados solo hacen que aumentar la extrañeza y el misterio. Lo completa, eso sí, el paisaje evocado por los elementos de sonido y la luz exterior que se

filtra por los ventanales. Las ráfagas de viento haciendo zozobrar las ramas, la lluvia tan característica del clima irlandés y una luz grisácea que enfría el plano solo hacen que recordarnos que estamos en un lugar gris, lluvioso, de escasa presencia solar y de temperaturas bajas. Cuando el exterior no convida a salir y el enemigo está dentro: ¿qué lugar queda para resguardarnos?

La insignificancia del ser humano es el leitmotif que vertebró el horror insular

En *Apostle*, se acrecenta esa sensación insular cuando, en las primeras escenas de la película, vemos a Dan Stevens haciendo la maleta para embarcarse hacia algún lugar que desconocemos. Pronto se nos revelará: dispuesto a encontrar a su hermana desaparecida, se hace pasar por un acólito de la secta que la abdució, para poder vivir en su comuna. Gareth Evans encierra a esa comunidad entre bosques para, en muy pocas ocasiones, ofrecerle la libertad del espacio abierto. Sin embargo, el mar y el cielo y las panorámicas aparecerán en los instantes en que el protagonista puede deshacerse de su segunda identidad, como símbolo de liberación. La naturaleza salvaje, además, tiene un papel capital en la película, como motor ancestral de todo nuestro universo, lo que acerca a *Apostle* a aquella otra claustrofóbica fábula, la que creó Darren Aronofsky con *mother!*.

Keepers, como *Apostle*, empieza el viaje subiendo a sus tres protagonistas en un barco, esta vez con rumbo a las islas Flannan. Las extrañas desapariciones que acontecieron allí sirven de punto de partida para que los guionistas debutantes Celyn Jones y Joe Bone armen un drama extremo, en el que Peter Mullan ejerce de maestro de ceremonias para sus dos compañeros, Gerald Butler (aquí también como productor) y Connor Swindells. Kristoffer Nyholm, curtido en series como *The Killing*: *Crónica de un asesinato* o *Taboo* y colaborador de Lars von Trier en *Los idiotas* o *El jefe de todo esto*, da forma a un imaginario eminentemente inglés en el que el faro se convierte en un lugar de recogimiento y redención para explorar, cuando no expiar, pecados propios. Después de una bonita escena de música y recogimiento, que actúa casi como una llamada a los dioses, la rutina diaria de esos tres fareros se ve azotada cuando aparece una barca entre las rocas. Esa aparición despertará los fuegos interiores, las desconfianzas entre ellos y dará el pistoletazo de salida a un crescendo de locura.

La insignificancia del ser humano frente a la inmensidad de la Naturaleza (sea esta natural como en *Keepers*; demoníaca, como en *The Devil's Doorway*; o ambas, como en *Apostle*) es, en definitiva, el leitmotif temático que vertebró ese horror insular del que hablábamos al principio. Una suerte de estado de ánimo existencial expresado a través de los paisajes y sus particulares climatologías, que el cine de género sigue explorando para nuestra delicia.

Cap al futur
amb el Festival
de Sitges.

LA VANGUARDIA

L'altra cara de la llegenda

Per Toni Junyent

Tot i que d'un títol com *The Man Who Killed Hitler and Then The Bigfoot* se'n podria esperar un deliri pulp passat de voltes, aquesta és sobretot una pel·lícula sobre la veu rogallosa de Sam Elliott. I sobre la seva condició d'heroi incògnit.

Un dels gags visuals més inspirats del primer llargmetratge de Robert D. Krzykowski arriba ben al principi, durant la primera de les visites que farem al passat mític de Calvin Barr, el personatge interpretat per Sam Elliott. Un pla detall del canell d'un oficial nazi ens mostra un rellotge on, en lloc de les tradicionals agulles, hi ha una esvàstica. És un acudit efectiu, que crida l'atenció al moment, però d'alguna manera també ens informa que *The Man Who Killed Hitler and Then The Bigfoot* transcorrerà en un temps alterat, una mena d'ucronia. Tanmateix, no trigarem a descobrir que a Krzykowski no li interessin tant les filigranes visuals com la figura mateixa d'aquest parroquià de bar que va assassinar Adolf Hitler però no pot dir-ho a ningú. Només cal veure la senzillesa amb la qual el director de la pel·lícula resol el moment concret en què un jove Barr, interpretat per Aidan Turner, executa el *führer* alemany. Una escena que és lluny de la celebració piròmana amb què Quentin Tarantino consumava la seva reescriptura de la història a *Malditos bastardos*.

A *Lucky*, l'emotiu testament filmic de Harry Dean Stanton, començàvem a conèixer el

personatge a través de la gens espectacular quotidianitat que acompanya la senectut. També aquí ens introduïrem en la vida del personatge interpretat per Sam Elliott mitjançant el seu dia a dia. I seran moments com el simple mirar-se a un mirall entelat per afaitar-se o preparar-se el sopar els que dispararan els records. Hi ha una cosa inherent a l'aventura, i també a la vida mateixa, que és el poder explicar-la. El personatge d'Elliott que, com Harry Dean Stanton a *Lucky*, sembla que ja només pot esperar la mort, ni tan sols té el consol de poder explicar la seva història. Per motius que no revelarem, la seva proesa no va servir de gaire.

Hi ha una cosa inherent a l'aventura, i també a la vida mateixa, que és poder explicar-la

"Això no és el còmic que us agradaria imaginar-vos", li diu Calvin Barr a l'agent de l'FBI i al de la policia muntada del Canadà que truquen a la seva

porta. Ells sí que estan al corrent de la seva proesa, i volen reclutar-lo perquè els ajudi a caçar el *bigfoot*, una criatura que no només no és, com se sol creure, llegendària sinó que està deixant un preocupant rastre de cadàvers. També *Bubba Ho-Tep*, de Don Coscarelli, plantejava una premissa ben peculiar per desenvolupar un film amb cert aire de comèdia clàssica que minimitzava l'acció en favor de les converses entre els protagonistes i l'evocació del passat del fals Elvis que interpretava Bruce Campbell. Si Coscarelli reivindicava a través d'aquell film l'icònic protagonista d'*Evil Dead*, l'opera prima de Robert D. Krzykowski fa el mateix amb Sam Elliott.

ÚLTIMA SALIDA, BRIGADOON

No sé si en algún armario de L'Escorxador guardan una alfombra roja o de color de baba viscosa de extraterrestre para las ocasiones especiales, pero el caso es que hoy será un día de muchas emociones en esta casa. Pero vayamos por partes. Como el personaje de Pam Grier en *Coffy*, la Nadine Story a la que da vida Traci Lords en *Vampiro del espacio* trabaja de enfermera durante el día. Por la noche, sin embargo, no se dedica a ajusticiar a maleantes, sino que le sale un peculiar trabajo extra, consistente en asistir a un apocado y misterioso hombre alto con necesidades especiales. Quizá ya tengáis vista la película de Jim Wynorski cuya proyección, esta noche, contará con la mismísima Traci Lords. Los créditos iniciales de *Vampiro del espacio*, un *mash-up* de escenas de filmes producidos por Roger Corman son, por cierto, exquisitos. Este será el colofón de un día intenso, en el que también nos visitan Howard Maurer y Dyanne Thorne para acompañar el pase de *Greta-Haus ohne männer*, la entrega apócrifa de la saga de Ilsa que Jess Franco estrenó el mismo año que *Ilsa, la tigresa de Siberia*. Pónganse firmes, que pasaremos revista.

Asimismo, Rafael Robles 'Rafatal' nos presentará su documental *Navajeros, censores y otros realizadores*, que pone el foco, como ya debéis suponer, en el cine quinqué y la circunstancias en las que se realizaron estas películas que acompañaron la infancia de su director. Y Paco Plaza acompañará una proyección especial de *Verónica*, uno de los hits de la cosecha ibérica de género de 2017.

Hay películas, como la antes mencionada *Vampiro del espacio*, que, quien esto escribe vio días antes de que empezara el Festival, para poder dárselas de entendido y rellenar esta columna. Otras, como sería el caso de *Mi novia es un zombi* de Michele Soavi, llegaron a mí, o más bien fui a buscarlas, en esos años formativos que han dado para tantas novelas sobre empezar a andar por la vida. Le tengo un cariño especial a Soavi y esto viene al caso porque hoy también podremos ver el documental *Aquarius Visionarius*, de Claudio Lattanzi, que complementa el libro que Sitges le dedica este año al cineasta italiano. El director de *La secta* o *El engendro del diablo* no vendrá por aquí, pero tendremos a Sergio Stivaletti, que hizo efectos especiales para todas sus películas y para muchos otros clásicos, y que presenta *Rabbia Furiosa*, su último largometraje como director.

Toni Junyent

Avui, A SITGES

70 Binladens

Diuen que mai ningú ha vist un bitllet de cinc-cents euros. Imagineu-vos, doncs, les peripècies de Raquel per aconseguir-ne setanta dels grans.

Halloween

Quaranta anys després de la pel·lícula original de John Carpenter, Jamie Lee Curtis reprèn el seu personatge per tornar a fugir de Michael Myers.

L'heure de la sortie

Un professor que s'integra en un nou institut detecta comportaments estranys, gairebé nihilistes, en alguns dels seus alumnes.

Diamantino

El periple de com el millor futbolista del món, amb ecos de Cristiano Ronaldo, perd el seu do màgic amb la pilota i cau en desgràcia.

Upgrade

En un futur proper, regit per la tecnologia, un home que es queda paralític adquireix habilitats físiques sobrenaturals gràcies a la intel·ligència artificial.

El àngel

Carlitos, un adolescent d'aparença angelical, s'associa amb Ramón per endinsar-se en la pràctica del robatori i el crim com a plaer.

Monstrum

En la Corea del Sud del segle XVI, un emperador demana al millor home del seu exèrcit que emprengui una lluita contra un monstre devorador d'éssers humans.

PRESENTA ESTOS CUPONES EN LA TAQUILLA VERDI O VERDI PARK Y CONSIGUE DESCUENTOS EXCLUSIVOS EN TU ENTRADA DE CINE O COMPRA DE DVD Y BLU-RAY

DESCUENTO
ENTRADA DE CINE

4€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2018
POR LA COMPRA DE 1 ENTRADA ESTÁNDAR
NO VÁLIDO EL DÍA DEL ESPECTADOR
NO ACUMULABLE

DESCUENTO
DVD

3€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2018
POR LA COMPRA DE 1 DVD
DE NUESTRO CATALOGO
NO ACUMULABLE

DESCUENTO
BLU-RAY

3€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2018
POR LA COMPRA DE 1 BLU-RAY
DE NUESTRO CATALOGO
NO ACUMULABLE

PM. --:--
OCT. 2018

CINES
VERDI

CON

SITGES

51 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÁSTIC DE CATALUNYA

Rodales
de Catalunya

Operat per
renfe

SITGES
51 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÁSTIC DE CATALUNYA

tren fantàstic
del 4 al 14 d'octubre

tren directe
sitges-barcelona sants
sortida de sitges a la 1.30h de la matinada

900 41 00 41
www.rodaliesdecatalunya.cat

012
gencat.cat

app Rodalies
twitter.com/rodalies

ED HARRIS

En un precioso texto titulado *Los subversores*, Manny Farber llevaba a cabo una transgresora reivindicación del cine como creación colectiva. El artículo, escrito en 1966, ponía en duda la hegemónica concepción del autor como responsable único de la película, apelando a la "subversiva naturaleza del medio" y a la "luminosa vitalidad que un actor o un técnico pueden inyectar al filme". El texto era interesante, sobre todo, por la posibilidad de identificar, a partir del análisis minucioso de las imágenes, las aportaciones fundamentales de directores de fotografía, guionistas o actores al resultado final de la película. En este sentido, cuando Farber hablaba de intérpretes, no mencionaba a las grandes estrellas sino a actores de carácter como Broderick Crawford, cuya presencia única o peculiar gestualidad añadían, según él, capas de significado a las escenas en las que aparecían.

En el inspirado párrafo final, Farber concluía: "una de las alegrías de ver cine consiste en preguntarse si el característico cinismo melancólico de Bogart no se debe, en gran medida, a la presencia de Ida Lupino o Ward Bond, protagonistas de robos de escena memorables". Como Lupino y como, más adelante, Christopher Walken o Viola Davis, Ed Harris pertenece a esta categoría de actores de carácter cuyas icónicas y breves apariciones "roban la escena". Un "robo" cuya víctima es, habitualmente, la estrella de la película, casi siempre de apariencia más domesticada, físico más ortodoxo e interpretación más homogénea. Caracterizado por una serenidad sobrenatural, un rostro de marcadas facciones y una voz profunda, Harris se ha especializado en personajes carismáticos, con una dosis de maldad variable dependiendo del filme, cuya aparición repentina provoca, al modo de un *deus ex machina*, el desvío del relato: en *Una historia de violencia*, de Cronenberg, es un implacable asesino a sueldo y la rendija por la que se cuelan los fantasmas del violento pasado de Viggo Mortensen; y en *Madre!*, de Aronofsky, es el Hombre auténtico agente del caos que llama a la puerta del hogar formado por Javier Bardem y Jennifer Lawrence. Su carisma natural, asentado en la intensidad de sus ojos azules y un cierto hieratismo interpretativo -que remite, en ocasiones, a la inquietante majestuosidad de un Pantocrátor-, han hecho de Harris la elección perfecta para encarnar demiurgos y personajes que juegan a ser Dios. En *Snowpiercer*, de Bong Jon-hoo, es Wilford, el Señor de la Locomotora, una semidivinidad capitalista devora-niños. Uno de sus papeles más emblemáticos sigue esta estela: el todopoderoso productor de televisión que encarna en *El show de Truman* presenta esos rasgos demiúrgicos desde su mismo nombre, que no es otro que Christof. Siguiendo a Farber, es muy posible que la intensa humanidad que transmite Jim Carrey en el filme -en un viraje que va de la actuación ostentosa del inicio a la naturalidad desamparada del final- no fuera posible sin el contrapunto de la alta, hierática, composición de Harris. La rebelión desesperada de Truman/Carrey solo es posible ante ese dios cruel del *show business* capaz de ordenar, sin inmutarse: "sacad el sol".

María Adell

El pare de l'animació eslovaca

Per Mónica Jordan

L'Slovak Film Institut s'ha ocupat de restaurar els treballs de Viktor Kubal, un dels més importants directors de la cinematografia eslovaca, i sens dubte el pare de l'animació del país.

Els treballs de Viktor Kubal tenen un no-sé-què-que-què-sé-jo que aconsegueixen captar la mirada i embadalir, que fan somriure a mitges i entristir-se a mitges. Per dir-ho d'alguna manera, és com si només a través de la seva animació senzilla i de traços nets, fos capaç d'expressar-se la contradicció que genera sentir l'amor per un món, del qual al mateix temps se'n voldria fugir.

L'humor és un aliat de luxe a l'hora d'expressar-se per sobre de les censures, i en Kubal sabia un xic de totes dues coses. Potser hauríem

de localitzar en l'aïllament provocat pel comunisme txecoslovac, que les pel·lícules i l'art de Kubal triguessin tant a ser reconeguts arreu del món. Només cal veure la buidor que encara ara llueix la seva pàgina d'Internet Movie Data Base. Tanmateix, no va ser un artista menystingut al seu país natal, i de fet se'l considera el pare de l'animació eslovaca en haver-ne dirigit la primera peça breu a mitjans dels anys quaranta, *Studna lásky*, recolzat en el marc de l'escola estatal de pel·lícules educatives, Skolfilm.

El seu estil grotesc va generar en el seu moment força impacte en un públic acostumat a relacionar l'animació amb el públic infantil, però Kubal no es va limitar ni audiències ni formats. De fet, bona part de la seva carrera va transcórrer com a editor de la revista satírica Rohac, on va deixar petjada amb l'estil grotesc dels seus dibuixos i d'on va marxar el 1965 per a treballar de director i animador a l'Estudi de Cinema d'Animació de Bratislava.

Kubal, acostumat a dibuixar, pintar, guionitzar i dirigir les seves pròpies obres, era una rara avis en una època en què l'habitual era tenir un gran equip al darrere. Creatiu i convençut, a Kubal no li sabia greu passar-se més de dos anys per poder donar vida ell mateix al

guerrer protagonista d'un dels seus llargmetratges (*Zbojník Jurko - Jurko the Highway*, de 1976). Enriquant les seves històries amb contes clàssics i llegendes del folklore eslovac, les seves obres encara resten vigents avui dia, i giren al voltant de temes com la industrialització, l'ecologia, la lluita contra els totalitarismes... però també se succeeixen en mons d'imaginació desbordants. No debades, Kubal (convertit en un Terry Pratchett eslovac) va ser nomenat el primer rector de la Universitat Imaginària de l'Humor i la Sàtira, en un dels actes inaugurals del European Festival of Humour and Satire Kremnica Gags. A més, la seva influència en la cinematografia eslovaca i en l'animació ha estat reconeguda i, entre d'altres reconeixements públics i premis, el va convertir en el protagonista del documental monogràfic *Filmmaker Viktor Kubal*, dirigit per Viliam Jablonický.

Dibuixant, pintor, guionista i director de les seves obres, Kubal era una rara avis en una època en què l'animació era tasca col·lectiva.

La retrospectiva dedicada avui a la seva cinematografia inclou el llargmetratge *The Bloody Lady*, a més dels curtmetratges *Earth*, *Tom Thumb at the Magician's*, *Cinema*, *What Happened to Johnny on the Road*, *The Weatherman* i *The Idol*. La seva recuperació no hauria estat possible de no ser per l'apassionada tasca de restauració digital que han dut a terme des del National Film Archive de l'Slovak Film Institut. Amb aquest gest posen a un dels seus mestres en el lloc on mereixia, i ens permeten apropar-nos-hi per conèixer el geni i la desbordant personalitat de Kubal.

The Bloody Lady

Transilvania sembla un dels indrets que més històries terrorífiques inspiren, i la de la comtessa Elizabet Báthory d'Hongria sembla venir a confirmar que quelcom d'estrany s'hi cou. Expliquen que després de quedar vídua, la Comtessa Sanguinària, com se la coneixeria d'ençà aleshores, va començar a practicar ritus de bruixeria i a cometre centenars d'assassinats a causa d'una mena d'obsessió per la bellesa. Kubal parteix d'aquesta llegenda històrica per fer-ne la seva pròpia versió, i

ja des de l'inici (on una foto del famós castell es fon amb la seva interpretació en dibuix) ens remarca el "basat en fets reals" de la història. Després d'una introducció quasi bucòlica de comunió entre Natura i humanitat, la destrucció s'obre pas quan la comtessa regala, a mode d'agraïment, allò que semblaria que controla el costat bondadós de les persones: el cor. La lluita entre el bé i el mal, amb perspectiva tragicòmica, és al rerefons d'aquesta joia feta d'animació.

Attack on Titan: The Roar of Awakening
Anime de Masashi Koizuka on l'heroi protagonista s'haurà de defensar de la invasió dels Titans.

Kasane: Beauty and Fate
Deriva sinistre d'una noia amb una enorme cicatriu a la cara que utilitza un pintallavis màgic per intercanviar-se la cara amb qui es fa un petó.

Cam
Història de doppelgangers protagonitzada per una camgirl que descobreix un bon dia que la seva identitat ha estat robada per una altra persona.

Beast
Enmig d'un paisatge insular en l'arxipèlag de Jersey, una dona rep l'ajuda d'un foraster misteriós per tal de fugir de la seva família.

Wolfman's Got Nards-A Documentary
Revisita i homenatge a *La Brigada antimontres*, film de culte dels vuitanta i emblema del terror juvenil.

The Blood of Wolves
Vibrant thriller japonès protagonitzat per un detectiu novell i un de veterà en la seva lluita contra el crim organitzat.

The Man Who Killed Hitler and then the Bigfoot
El llegendari i veterà assassí del führer és reclutat per caçar un monstre mitològic.

El pianista
Presentada fa vint anys a Sitges, es tracta de l'adaptació d'una de les novel·les de Manuel Vázquez Montalbán, dirigida per Mario Gas.

ROYAL BLISS
PREMIUM Inspiration

ENTREVISTA
Peter Weir

Por Violeta Kovacsics

GALARDONADO CON EL GRAN PREMIO HONORÍFICO, PETER WEIR HACE GALA DE UNA CORRECCIÓN QUE PARECE DE OTRA ÉPOCA, MIENTRAS CONTESTA ALGUNAS PREGUNTAS PARA EL DIARIO DEL FESTIVAL.

En la famosa entrevista con François Truffaut, Alfred Hitchcock decía que cualquier aspirante a director debería comenzar haciendo una película muda. Puede que, cuando Peter Weir afirma que Hitchcock es, junto a Chaplin y Kubrick, uno de sus maestros, esté pensando en aquella reivindicación de un cine que no necesite explicar con palabras lo que debe expresar en imágenes. De hecho, la entrevista que mantuvimos con Weir en el Festival está enormemente marcada por la cuestión del lenguaje. Con la mirada tan clara como el mar que se ve desde el gran ventanal del Museu Maricel donde estamos, responde a unas preguntas, sobre Hollywood, sobre la ética del cineasta y, cómo no, sobre callar o hablar.

En el marco de Hollywood, no eres el típico director estrella. ¿A qué se debe?

Nunca fui un buen documentalista, pero muy al principio de mi carrera hice un par de documentales. Uno de ellos era sobre cerámica australiana. Tenía un amigo que hacía cerámica y estaba a punto de retirarse. Le filmé a él y a una ceramista japonesa, con quien mantuve una conversación aquella misma noche. Me dijo que el arte en occidente es muy distinto al japonés. Para ellos, la cerámica es muy importante. Me contó también que en Japón la formación con un maestro es muy larga y que solo hacen objetos de utilidad, como platos o boles. Cuando llega el momento de que el aprendiz se convierte en maestro y pone las manos en la arcilla, trata de hacer un objeto lo más sencillo posible. Solo de vez en cuando los dioses tocan sus manos: eso sería la obra de arte. Ellos, sin embargo, nunca serán dioses. De hecho, en el Japón antiguo, los artistas no firmaban sus cerámicas. Esa conversación me inspiró enormemente y creo que se quedó conmigo. He querido hacer mis películas de la misma manera como se hacían aquellas cerámicas: solo de vez en cuando las manos son tocadas por los dioses.

La descripción que haces de tu trabajo se parece a cómo era dirigir en la época del cine clásico de Hollywood.

Hace años conocí a Fred Zinnemann en el Festival de Venecia. Me dijo que yo era un continuador de su generación. Realmente creo que habría encajado en el Hollywood de los años treinta y cuarenta.

¿Cómo ha cambiado el proceso de hacer una película?

Uno de los cambios es a nivel económico. Todo se ha vuelto muy caro. A mediados de los noventa, *Único testigo* costó doce millones, y eso que estábamos en un momento de inflación, en el que los actores eran muy caros. Evidentemente, este no es el principal motivo de los cambios más recientes, sino que hay toda una generación que no va al cine. Se ha producido un cambio masivo, que tiene que ver con el declive del cine y con el auge de la televisión. Creo que todo esto es una oportunidad maravillosa para los productores, los actores y los escritores, pero no tanto para los directores. El cine es el medio de los directores, pero los de hoy todavía tienen que encontrar la manera de hacer televisión.

En el momento de realizarla, ¿erais conscientes de lo profética que sería *El show de Truman*?

El show de Truman era pura fantasía, una ficción especulativa que parecía que nunca podría convertirse en realidad. La cualidad profética de la película es cosa del guionista, Andrew Niccol. Aunque trabajé mucho en el guion, la idea original era suya.

En tu cine siempre está muy claro que hay una frontera ética que como director no puedes cruzar. Pienso, por ejemplo, en el rodaje de la escena de *Único testigo* en la que Lukas Haas observa cómo se produce el asesinato. Por lo que sé, no dejaste que viese qué estaba viendo el personaje.

Has elegido una escena que representa exactamente esta cuestión ética. Evidentemente, yo no podía permitir que él viese el asesinato, sino que él tenía que aparentar que lo había visto. Cuando llegó su turno, en el pequeño set con el baño,

era el día después del rodaje del resto de la escena. No quería mostrarle tampoco el material que habíamos rodado, porque era demasiado desagradable. Así que delante de él, solo tenía la cámara y al equipo. Le tuve que explicar qué tenía que hacer. "Lukas, ¿sabes qué estás viendo?", le pregunté. "Sí, a un hombre que mata a otro con un cuchillo", me dijo. "Tienes que parecer aterrado", le comenté. Y me dijo que podía hacerlo. Cuando al fin nos pusimos a rodar, él hizo una expresión muy exagerada. Era terrible. Le dije que tenía que pensar en aquello que le diese más miedo. En aquel momento, pensé que no alcanzaríamos a terminar la escena, porque, además, sabía que no debía asustarle. Sí que le mostré una cosa, y creo que ahí está la frontera ética: le mostré impaciencia. Por mi manera de hablar, él sintió que le estaba diciendo: no estropees mi película.

¿El cásting puede estropear una película?

Sin duda. Creo que es lo más interesante y difícil. A mí me gusta hacer el cásting a la antigua. Con una cinta, grabando desde ángulos distintos. Se trata de captar cómo es la otra persona. No es tan importante lo que se dice. A veces pongo un poco de música y filmo con una cámara: pueden cerrar los ojos, y no hay nada del guion. Recuerdo el caso de Nandjiwarra, un aborigen de Australia, que hablaba inglés como segunda lengua y no lo hablaba muy bien. Era un hombre muy atormentado. Yo quería hacer una película, *La última ola*, así que fui al norte de Australia para preguntarle si querría rodarla. Él estaba ensayando unos bailes en la playa. Pensé en esperar un rato antes de hablar con él, pero, de repente, algo dentro de mí me dijo que era mejor no decir nada. Sentí que él me estaba evaluando. Pasaron dos horas hasta que, finalmente, se giró hacía mí y me preguntó, simplemente, si podría llevar a su mujer al rodaje. A veces, la lengua es una manera muy pobre de comunicarse.

Usted ha sido galardonado con el Gran Premio Honorífico del Festival. También lo será Ed Harris, con el que ha trabajado.

¿Cómo definiría a Harris como actor?

Como un artesano consumado. Como un artista. Es un placer trabajar con alguien de su talento. Comprende profundamente el trabajo actoral para el cine. No hace falta hablar mucho con él. Es una de las colaboraciones con la que más he disfrutado en mi carrera.

¿Qué le dirías a alguien que esté estudiando cine ahora?

Que desee que su primera película sea un tremendo fracaso. Lo último que quieres es un éxito. Creo que el éxito es un peligro; en cambio, los logros artísticos, no. Por otro lado, también les diría que escribiesen. Puede que seas mejor director que guionista, pero creo que escribir viene bien, aunque sea un cuento breve. La escritura ayuda a ejercitar la imaginación.

Has comentado en ocasiones que, después de los estudios, dejaste de leer.

Cuando vine a Europa por primera vez, tenía veinte años. Hice autoestop por Europa después de un viaje de seis semanas hasta Egipto, luego fui a Atenas, España, Francia y, finalmente, a Inglaterra. Fue como un viaje por la historia. Me quedé muy fascinado con todas las ruinas, porque en Australia no teníamos nada similar. Pero cuando iba a un museo o a algún lugar, no quería leer nada, no quería ningún tipo de información, sino que simplemente quería mirar.

«Creo que habría encajado en el Hollywood de los años treinta y cuarenta»

OUR HONG KONG

HONG KONG
ASIA'S WORLD CITY

MY HONG KONG
"With a French father and Chinese mother, I live the cultures of East and West. I am fascinated by the art and theatre of Cantonese Opera – not just its rich heritage but also the makeup, costumes and drama."
Chloe Ng Brossard
Student of Cantonese Opera

Where East meets West
Our city is a fusion of East and West. Now, youngsters, both Chinese and Western are embracing one of the oldest performing arts: Cantonese Opera. A packed calendar of diverse cultural activities and events showcases our creative, cosmopolitan and innovative spirit. This is OUR HONG KONG. Why not make it yours?
More OURHONGKONG stories at www.brandhk.gov.hk
To find out more about Hong Kong's many advantages, please contact:
Hong Kong Economic and Trade Office, Brussels
Tel: +32 2 775 00 88 Mail: general@hongkong-eu.org

ENTREVISTA

Dani Rovira, Javier Ruiz Caldera y Julián López

Por Gerard Casau

DESPUÉS DE ANACLETO, AGENTE SECRETO, JAVIER RUIZ CALDERA VUELVE A INSPIRARSE EN UN ICONO DEL TEBEO ESPAÑOL PARA REALIZAR SUPERLÓPEZ, ESTRENADA MUNDIALMENTE EN SITGES.

En el universo de *Superlópez*, existe la noción de superhéroe. Lo que no es concebible, bajo ningún concepto, es que un superhéroe pueda ser español. Y, pese a ello, un error imposible de calcular hace que la cápsula que transporta al bebé prodigio del planeta Chitón no se estrelle en Estados Unidos, sino en la zona de El Masnou. También parecía improbable que surgiera un cine superhéroe de carácter intrínsecamente de aquí, pero aquí tenemos a *Superlópez*, adaptación de los personajes creados en las viñetas de Jan, que tras su puesta de largo en Sitges, se dispone a asaltar la taquilla. Nos sentamos a tener una breve charla con su director, Javier Ruiz Caldera, con Dani Rovira o, lo que es lo mismo, con *Superlópez*, y con Julián López, que encarna a su amigo, rival y pseudojefe Jaime.

Supongo que los cómics de *Superlópez* formaban parte de vuestras lecturas infantiles. En aquel momento, ¿a quién imaginábais en una posible adaptación del cómic a la gran pantalla?

Javier: Cuando descubrí los cómics, ni siquiera sabía exactamente cómo funcionaba esto del cine. Luego, cuando empecé a dirigir cortos, *Superlópez* sí se convirtió en un proyecto soñado, y en ese momento siempre me imaginaba a Imanol Arias, pero hice *Anacleto* y, claro, no podía asociarlos a los dos personajes al mismo tiempo. Por otro lado, ten en cuenta que nosotros hemos hecho un "Superlópez Año Cero", o "Superlópez Begins", por decirlo de algún modo, por lo que necesitábamos a una versión más joven del personaje. Y como director... pues ya desde pequeño siempre me imaginé a mí mismo, la verdad. [Risas]

Julián: Cuando *Superlópez* empezó a publicarse, yo no había nacido todavía. Entonces de chavalín sí llega a través de un primo de mi madre que trajo varios ejemplares a casa. Y claro, me entró por los ojos, sobre todo por el tema del apellido. Y, aunque no puedo decir que sea un superfan completista que se lo sabe todo de memoria, sí que estaba muy presente en mi infancia. Y para una película, pues me podía imaginar, por ejemplo a...

Dani: Lars von Trier no hubiera estado mal, ¿no? [Ríen todos]

Julián: Yo creo que Buñuel lo habría clavado. Y como actor... Bueno, es imposible hacerlo mejor que Dani, claro.

Dani: Yo, la verdad, es que para responderte a eso debería volver a releerme los cómics. Sí que recuerdo leerme *El señor de los chupetes*, *El supergrupo*, *La gran superproducción*... pero yo era más de la revista *Superhumor*. Antes de que yo empezara a hacer cine, quizá por influencia de los círculos cómicos en los que me movía, a quien veía en el papel es a Santi Rodríguez.

Julián: Claro, con ese mostacho...

Javier: Es curioso, ¿no? Cuando alguien se imagina quién podría interpretar a *Superlópez*, descarta automáticamente a la gente que no tiene bigote. Que vuele, que luche contra robots... da igual. Pero, sin bigote, no se puede hacer la película.

De hecho, incluso vuestro bebé *Superlópez* tiene bigote. Esa es una idea sacada directamente de los cómics de Jan, pero me pregunto si, al hacer la adaptación ha habido algunas cosas que hayáis tenido que dejar fuera porque no funcionaban en pantalla.

Javier: Claro.

Nosotros planteamos la adaptación clave "realista", siempre con la pregunta de "¿qué pasaría si *Superlópez* existiera de verdad?". Lo del bebé con bigote está en el límite, pero es que era uno de los elementos del cómic que había que respetar sí o sí. Otras cosas ya eran más discutibles como, por ejemplo, que Luisa no se dé cuenta de que su novio es *Superlópez*, cuando lo único que hace este es ponerse un traje. Eso, en viñetas, te lo puedes creer, pero en imagen real solo lograría sacarte de la película. Aun así, hemos intentado absorber la estética del cómic, además de llenar la película de guiños para "eruditos" y fans de *Superlópez* que, en el fondo, es lo que yo soy.

En la película, a *Superlópez* le dicen que, en España, es mejor no destacar, y que un superhéroe español no tendría sentido. ¿Alguna vez os ha afectado ese complejo de inferioridad?

Julián: Yo creo que eso son críticas que se hacen a gente que no se conoce: "este a quien le va tan bien, a ver si muerde un poco el polvo, que ya le toca". Pero en fin, son comentarios que se desmontan por sí solos y que no sirven para nada.

Javier: Yo creo que la película, además de hacer parodia del cine de superhéroes, también se ríe de los complejos que tenemos como sociedad, que nos hace vernos peor de lo que realmente somos. Pasa con el cine, pero también con científicos. Parece que si algo es español tiene menos valor. A ti, Dani, te debe haber pasado, ¿no?

Dani: Sí, sobre todo con todas las cosas que se dijeron a raíz del gran fenómeno que fue *Ocho apellidos vascos*. Y en aquel momento eso hizo que me diera cierto miedo aceptar otros papeles, como el de *Superlópez* mismamente. Parece que si vienes de un entorno de barrio humilde, y de repente la vida te empieza a ir bien a causa de algo que haces bien, eso sea motivo de sospecha y de envidia. Pero, fíjate, yo creo que esas envidias en realidad son una admiración mal gestionada, y más allá del entretenimiento y las risas, ese es el gran mensaje de *Superlópez*.

«Buñuel habría hecho un buen *Superlópez*»

HORROROSCOPO

Jamie Lee Curtis SAGITARIO

Si Michael Myers hubiera sabido que Jamie Lee Curtis era Sagitario, se lo habría pensado dos veces antes de plantarle cara. Las mujeres de este signo son fuertes e independientes, no se achantan porque un enmascarado inmortal las quiera abrir en canal con un cuchillo de carnicero. Si Myers hubiera visto *Acero azul*, habría vuelto al manicomio por voluntad propia. Si Curtis hubiera tenido posibilidad de hablarle, antes de convertirse en *scream queen* oficial del cine de los ochenta con títulos como *El tren del terror* y *Prom Night*, habría asustado a Myers sin necesidad de clavarle una percha en el ojo. La franqueza es la mejor arma arrojada de una Sagitario. Lo que la convierte en su peor enemiga cuando intenta ser discreta y en panal de rica miel de todos los cazadores de cotilleos cuando decide confesarse.

Lean, si no, lo que opina de sus famosos padres y verán hasta qué punto las regidas por Júpiter no son precisamente amantes de la diplomacia. "Como no tenía una auténtica relación con él, nunca pudo decepcionarme", ha dicho de Tony Curtis. "No era un padre. Siempre me he visto más como una fan de su trabajo". Y de su madre, Janet Leigh: "El alcohol hizo estragos en ella, al final de sus días estaba muy, muy deprimida". No se calló ni en el funeral de Curtis: "Todos nos llevamos algo de él. Yo, por supuesto, su desesperada necesidad de atención". La Arquera tira con flechas envenenadas como si fuera su deber hacerlo, expansiva, todo extroversión. De la misma manera, se deja guiar por sus impulsos con la intuición de que nunca errará el tiro. Para muestra, un botón: cuando Jamie Lee Curtis vio a Christopher Guest, disfrazado de estrella del rock en plena época de promoción de *This is Spinal Tap*, en la revista *Rolling Stone*, le dio su teléfono a su agente. Ahí siguen, 35 años después, casados y comiendo perdices.

Jamie Lee Curtis ha crecido con Laurie Strode pegada al vientre, y el remake de David Gordon Green demuestra que la saga de Carpenter prácticamente ha sido un *Boyhood* para su carrera interpretativa, pero, para este crítico astrólogo, ha sido en el terreno de la comedia donde se ha sentido más cómoda. Es bien sabido el gusto de los Sagitario por los chistes inoportunos, por una vis cómica que encuentra en una cierta brusquedad su mayor virtud. Curtis ha sacado partido de su cuerpo y rostro equinos explotando la comedia física en películas como *Un pez llamado Wanda* (y su secuela, *Criaturas feroces*), *Mentiras arriesgadas* y, sobre todo, *Freaky Friday* (o *Ponte en mi lugar*), en la que, por obra y gracia de un mágico *deus ex machina*, su figura se veía condenada a contener el espíritu juvenil de su hija en la ficción, nada más y nada menos que Lindsay Lohan. Es como si Curtis, transmutada en la Concha Velasco (otra Sagitario de libro) del cine americano, hubiera tenido entonces la oportunidad de concentrar los atractivos de una Sagitario: la jovialidad, la espontaneidad, el entusiasmo, esa energía carismática que entiende que hacer el ridículo, meter la pata, ser torpe o herir a alguien sin mala intención forman parte de la vida si no queremos morir de aburrimiento.

Sergi Sánchez

ENTREVISTA

Julius Avery y Wyatt Russell

Por Alan Salvadó

LA FACTORÍA J.J. ABRAMS NOS TRAE A SITGES OVERLORD, UNA PELÍCULA DIRIGIDA POR JULIUS AVERY

J.J. Abrams (o lo que es lo mismo, su productora Bad Robot) está detrás de *Overlord*, una película dirigida por Julius Avery que empieza dentro de los parámetros del cine bélico ambientado en la Segunda Guerra Mundial y que progresivamente se convierte en una película de terror con unos misteriosos monstruos de enorme fuerza y brutalidad. Entre el grupo de actores protagonistas, Wyatt Russell encarna a Ford, un personaje habituado a la guerra que deberá cambiar su perspectiva para vencer y sobrevivir a las fuerzas del mal. Director y actor reflexionan sobre algunos de los aspectos más relevantes de *Overlord*, de la cual no quieren desvelar muchos elementos de la trama. Como suele suceder en los productos de Abrams, la película –como si fuera una caja sorpresa– depara giros de guion, drama y acción de alto voltaje.

La película se inicia en las tensas horas previas al Desembarco de Normandía en una secuencia inicial que te deja sin aliento. Como espectador parece ineludible pensar en *Salvar al soldado Ryan* de Steven Spielberg. ¿Te influyó como director?

Avery: *Salvar al soldado Ryan* es sin duda una de las mejores películas bélicas de la historia. La escena inicial es grandiosa. Todo está ahí condensado en una intensísima acción que no puede igualarse. Por este motivo tenía claro que no podía tratar de imitar lo que Spielberg había logrado. Tenía claro que debía plantearlo a mi manera, elegir mi propio camino.

Háblanos, pues, de este camino.

Avery: Más que la intensidad de la acción me interesaba la subjetividad de la escena. Quería que el espectador estuviera ahí, como si fuera un soldado más con el fusil en mano. Para lograrlo tenía distintas opciones y elegí la de la duración, hacer un plano largo. Así que cuando el avión en el que viajan los protagonistas es alcanzado y todo estalla en llamas opté por mostrarlo todo en un único plano. Sé que era una locura pero convencí a todo el equipo para llevarla a cabo.

La elección por la duración y el plano secuencia en situaciones de alta intensidad no es exclusiva del inicio del film. En los compases finales, en el interior de unas cloacas laberínticas, vivimos otro momento similar.

Avery: Para mí, se trataba de que durante todo el metraje el

espectador pudiera estar en los zapatos de los héroes. Espero que el público viva la película como una auténtica experiencia visual y sonora, que le haga pensar que él también es protagonista.

El ritmo de la película no está reñido con la voluntad de profundizar en unos personajes que, en algunos momentos, viven un conflicto sobre qué decisiones tomar. Esto queda representado por el “duelo” entre el personaje que interpreta Russell (Ford) y el que interpreta Jovan Adepo (Boyce).

Russell: Creo que, en la guerra, se necesitan estas dos visiones. Mi personaje es un tipo duro, de los que harán todo lo que esté a su alcance, sea correcto o no, para ganar la batalla. Porque deben ganarla. En cambio, Boyce, representa a los tipos que deben advertir al tipo duro que quizás lo más importante no es ganar la guerra a toda costa y que puede haber objetivos más importantes.

Sin embargo, parece que tu personaje finalmente acaba aprendiendo algo.

Russell: Ford tiene un momento de revelación cuando entiende qué hay detrás de la guerra y cuál es el verdadero mal a combatir. En ese instante, se da cuenta que el hombre de guerra que ha sido ya no tiene ningún sentido. Boyce quizás no tiene la fuerza y la capacidad de lucha de Ford, pero su sensibilidad y humanismo le llevarán a entender mejor que nadie lo que se debe hacer. Me gusta mucho el equilibrio y evolución que Julius ha dado a ambos personajes.

¿Tanto el papel del malvado como el propio título de la película, *Overlord* (“gobernante supremo”) son la evidencia de que a pesar de situar el género de terror durante la Segunda Guerra Mundial, el sentido final es hablar de la ambición de poder?

Avery: Me alegra que le des un sentido como este a mi película. Sin embargo, tengo que decir que el sentido final era divertir al espectador: quedar con los amigos para ir al cine, comer palomitas... Soy consciente de que toda película genera posibles interpretaciones y más hoy en día con la agenda política que tenemos encima de la mesa, pero no creo que sea mi función decirle al espectador cómo debe entender la película. Ahora bien, si he conseguido que la gente pueda entrever un discurso, más allá del de “película de palomitas”, significa que he hecho bien mi trabajo.

«Tenía en mente Salvar al soldado Ryan pero elegí mi propio camino»

FLAIXFM

ENTREVISTA

Traci Lords

Per Toni Junyent

SITGES ENTREGA LA MARIA HONORÍFICA A UNA POLIFACÈTICA ICONA QUE VA SALTAR DEL CINEMA PER A ADULTS AL GÈNERE FANTÀSTIC DE LA MÀ DE ROGER CORMAN, AMB VAMPIRO DEL ESPACIO. ASSEGURA QUE VOL FER, COM A MÍNIM, UNA PEL·LÍCULA MÉS AMB EL SEU AMIC JOHN WATERS.

Des que Waters i Corman van introduir-la al cinema convencional, Traci Lords no ha parat ni d'actuar ni de reinventar-se. A mitjans dels noranta, les seves col·laboracions en bandes sonores de pel·lícules i en discos d'altres artistes van començar a ser habituals, i ella mateixa ha publicat diversos treballs. El 2003 va veure la llum la seva autobiografia, i sembla ser que no trigarà a dirigir el seu primer llargmetratge. En els darrers anys, s'ha significat com a activista LGTB i, quan li pregunto si la presidència de Donald Trump està significat un retrocés en els drets d'aquest col·lectiu, em respon, en una paraula: "absolutament".

El cinema fantàstic sempre ha estat molt present a la teva carrera. Sents una vinculació especial amb aquest gènere?

He tingut molta sort de que m'hagin ofert papers en aquest gènere, i en tinc records increïbles.

T'arriben molts guions avui dia? Refuses projectes?

Sí, sens dubte.

El 2005 vas dirigir el curt *Sweet Pea* i en algunes ocasions has dit que t'encantaria rodar un llargmetratge. Aquest moment podria arribar aviat?

Està passant: ara mateix tinc una pel·lícula en marxa. Ja estem buscant localitzacions, i et puc dir que és un conte de fantasmes amb una història d'amor en el seu centre. Hi estem posant molta energia, així que em temo que, tal com comentaves, seguiré vinculada al gènere fantàstic.

Què creus que John Waters va veure en tu quan et va escollir per treballar a *Cry-Baby*?

A John Waters el vaig conèixer just aleshores, quan estava fent el càsting pel personatge de Wanda Woodward a *Cry-Baby*. Ell s'estava fixant molt en revistes com *Soap Opera Digest* i en els diaris sensacionalistes perquè volia actors que atraguessin el públic jove, i acabava de fitxar Johnny Depp, que tenia el cor robat a moltes noies. També havia arribat fins a *Vampiro del espacio*, la pel·lícula produïda per Roger Corman que jo acabava de fer. N'havia llegit l'argument en algun article i, quan va veure-la, li va agradar el meu aspecte a la pel·lícula i va pensar que seria una bona opció per interpretar la Lolita explosiva de *Cry-Baby*. La resta és història: es va posar en contacte amb mi, vaig fer el càsting i vaig aconseguir el paper.

Fa alguns anys vam veure a Sitges *Excision*, on els dos actueu. Mantens el contacte amb ell?

Sí, ens trobem constantment a festivals de cinema. De fet, quan Richard Bates Jr., el director de *Excision*, va agafar-me per fer el paper de la mare, vaig ser jo que li vaig presentar John Waters. Resulta que n'era un gran admirador, i vaig telefonar Waters i li vaig preguntar si li vindria de gust venir algun dia a parlar sobre la possibilitat de sortir a la pel·lícula. Va dir que sí sense pensar-s'ho gaire.

Fa alguns anys vam veure't al Festival amb *Your Name Here*, una pel·lícula petita però interessant sobre Philip K. Dick. Què ha passat amb aquest film, que ni tan sols ha arribat a editar-se en DVD?

No tenia ni idea de que s'havia estrenat a Sitges. Vaig anar a uns quants festivals als Estats Units amb la pel·lícula, recordo que Bill Pullman hi feia un molt bon

paper. Però realment no sé si és que no van aconseguir cap acord de distribució o què va passar.

El moviment #MeToo ha fet que a la indústria del cinema hi hagi una major sensibilitat pel que fa a treballar amb les actrius i respectar els seus cossos. Com a actriu, has percebut un canvi?

Doncs un dels aspectes en què he notat un canvi de sensibilitat, precisament, és amb els periodistes. Des que va passar tot això, m'han fet unes quantes entrevistes i diria que potser ja no són tan vulgars a l'hora de preguntar segons quines coses, i tenen més cura de no ofendre. D'altra banda, sento que a les pel·lícules que he fet sempre m'han tractat amb molt de tacte, probablement perquè em tenien por.

Hi ha algun director, o actor, amb què et vindria molt de gust treballar?

Espero fer, com a mínim, una pel·lícula més amb John Waters. I m'encantaria treballar amb David Lynch. Malauradament, avui dia els dos tenen molta menys feina de la que haurien de tenir.

Darrerament estàs fent música i, tot i que la teva faceta com a cantant i compositora ja ve de lluny, ha passat molt de temps des de l'àlbum de techno *1000 Fires*, el darrer que vas treure.

No és que ho deixés en cap moment, sinó que era una cosa que anava fent esporàdicament. No he tret discos però he anat participant en la banda sonora de pel·lícules i sèries o en àlbums d'altra gent, i el mes de maig passat vaig treure el meu darrer single. Segueixo escrivint música, no tinc una banda amb la que hagi de fer gires i treure discos, entre altres coses perquè, amb totes les altres motius que faig, no tindria temps.

Va ser difícil per a tu acceptar el paper que Kevin Smith et va oferir a *¿Hacemos una porno?*

En absolut. Kevin Smith és un gran guionista, i molt divertit, em venia molt de gust treballar amb ell. Va ser un plaer treballar amb Seth Rogen i Elizabeth Bank, i m'alegro molt que ella hagi començat a dirigir pel·lícules. El paper que Smith va escriure per a mi em va semblar divertit, i això sempre és el primer que tinc en compte a l'hora d'escollir els projectes en què participo. Si crec que fer-ho em farà riure i m'inspirarà, i no ho he fet abans, m'hi llenço.

Actues, fas música i has començat a dirigir. Avui dia, quina de les teves facetes artístiques t'estimula més?

No diria que n'hi ha una de sola. Si el què em preguntes és com em veig d'aquí a deu anys, o com em vull veure, et diria que m'agradaria tenir més responsabilitat creativa respecte a allò que faci. I això vol dir, si puc, dirigir i produir més. Tenir control sobre el producte final. Tampoc vull dir que deixaré de posar-me davant de la càmera, però si hi ha un concepte que defineix cap on vaig, artísticament, és el de *Control*, el meu primer disc. Estic obsessionada amb aquest disc!

Stuart A. Staples

"No em demanis que sigui amable. He de perforar aquesta pel·lícula". Aquestes van ser les paraules de Stuart A. Staples a Claire Denis quan va decidir acceptar l'encàrrec de posar música a *L'intrus*, la primera banda sonora que signava en solitari d'ençà que a *Netette et Boni* el seu grup *Tindersticks* es va convertir en banda resident de l'autora de *Trouble Every Day*. La brutal declaració d'intencions de Staples va agafar per sorpresa a Denis, que imaginava el film més aviat com una balada, però confiava en el punt de vista del seu col·laborador, entenent que donaria una nova perspectiva d'aquesta pel·lícula sobre l'herència d'òrgans estranys trasplantats en un cos malalt que s'acaricia la cicatriu.

En realitat, Staples va intentar ser fidel a la visió primigènica de la directora, però els intents de crear una melodia dolça que encaixés amb les imatges li van fer venir ganes de vomitar, literalment, i acabà component una corrent d'aire gèlid per a guitarra, bateria, teclat i trompeta, estructurada en loops irregulars, que no permetessin "clavar els peus en la música".

La música de Staples no empatitza amb l'emoció de cada escena, però tampoc s'hi oposa. El seu mètode em fa pensar més aviat en l'anècdota que protagonitzà John Cage en visitar una cambra anecoica, on teòricament era impossible escoltar cap so. Allà, el compositor de *4'33"* es va adonar que el silenci absolut era una quimera, perquè fins i tot en una estança on no s'hauria de percebre cap soroll, ell encara podia sentir (amb totes les accepcions de la paraula) el bombeig de la sang per les seves venes. En certa manera, això és el que va fer Stuart A. Staples a *L'intrus*, i també ara a *High Life*: entendre la música cinematogràfica no com un comentari de l'acció, sinó com un flux que circula per l'interior de l'organisme del film i perfora les venes per fer brollar la sang, fent-nos sentir el batec i el moviment d'aquelles forces que no són visibles.

Gerard Casau

AULLIDOS

EL PORTAL N°1 DE CINE DE TERROR

@aullidos

/aullidoscom

@aullidos

Entrega del Premi Méliès d'Or 2018

Enguany, Sitges ha acollit l'entrega dels premis Méliès d'Or al millor llargmetratge i millor curtmetratge fantàstics europeus. A més, també s'ha fet entrega d'un guardó Méliès honorífic a Àlex de la Iglesia per la seva aportació al gènere.

El jurat Méliès del Festival, format per la directora de càsting Leo Davis, el programador Fran Gayo i l'actriu Josie Ho, ha concedit el premi Méliès d'Or al millor llargmetratge a *Climax*, la nova cinta de l'argentí Gaspar Noé, que també forma part de la Secció Oficial Fantàstic d'aquesta edició de Sitges, i que narra una festa que degenera en una experiència terrorífica pels personatges, i en tot un viatge sensorial i audiovisual per al públic. Per altra banda, *Clanker Man*,

breu joia d'humor negre dirigida per Ben Steiner, ha sigut seleccionat com a millor curtmetratge. La cerimònia d'entrega dels premis va tenir lloc ahir dijous, abans de la projecció del film *El año de la plaga* a l'Auditori Melià Sitges.

Els premis Méliès d'Or i Méliès d'Argent reconeixen la qualitat i la creativitat, i generen una visibilitat única per les pel·lícules i els seus directors. Els guanyadors es mostren en tots els festivals de la Federació, inclosos els seus membres de suport, de manera que es fomenta la seva participació arreu del món.

La Federació Europea de Festivals de Cinema Fantàstic és una xarxa molt unida de 24 festivals de cinema de divuit

països diferents, amb una assistència global de més de 800.000 visitants, que la converteix en un agent econòmic i cultural vital en l'escena cinematogràfica fantàstica.

La seva missió és promoure produccions europees de cinema de gènere arreu d'Europa i del món, millorant la seva visibilitat i el seu posicionament entre el públic i dins de la indústria, a més de fomentar la seva circulació. La Federació treballa per complir aquesta missió a través de la seva xarxa de festivals a Europa, els membres de suport d'Àsia, Amèrica del Nord i Amèrica del Sud, així com els premis Méliès a l'excel·lència de pel·lícules de gènere europees.

Marató sorpresa

Segurament, en algun moment d'aquests darrers dies de Festival, ja heu començat a mirar el programa de mà amb la malenconia de qui ja dona els dies per amortitzats. Potser encara us queda algun plat fort, però, desagraïts com som els humans amb el present, ja heu començat a plegar veles mentalment. Doncs podem dir-vos que us esteu equivocant, perquè encara ens queden cops amagats. Tants com els que oculta *Bad Times at the El Royale*, la nova pel·lícula de Drew Goddard. Si a *La cabaña en el bosque* Goddard s'aliava amb Joss Whedon per posar potes enlaire el cinema de terror juvenil, aquí signa en solitari un guió que juga amb els tòpics i les referències associades habitualment al cinema negre. Un repartiment estel·lar que inclou Jeff Bridges, Dakota Johnson, Jon Hamm, Katharine Isabelle o Chris Hemsworth interpreten la història de set desconeguts, cadascú amb un secret, que es troben a l'hotel El Royale.

Kim Ji-woon no volia deixar passar l'oportunitat de tornar a un festival que sempre l'ha rebut amb entusiasme. Aquest any, el darrer film del director d'*A Bittersweet Life* formarà part d'aquesta marató sorpresa. *Illang: The Wolf Brigade*, produïda per Netflix, és una

pel·lícula molt esperada: adapta en imatge real *Jin-Roh*, un manga de Mamoru Oshii que ja va tenir una versió animada el 1999, signada per Hiroyuki Okiura. Aquesta història ubicada en un futur remot especula amb la possibilitat que les dues Corees decidissin unir-se... i un poderós grup terrorista tractés d'impedir-ho. *Illang: The Wolf Brigade* arriba a Sitges després del seu pas per Donosti, i promet dosis generoses d'acció espectacular com les que Kim Ji-woon ja va oferir-nos en obres com *El bueno, el malo y el raro*.

El curtmetratge *Flotando* obrirà la sessió sorpresa. I sí, el film que tancarà aquesta nit a l'Auditori també el signa un vell conegut de Festival, a qui ja trobàvem a faltar: els acòlits de les matineses de Sitges de ben segur que recorden Victor Crowley, el psicòpata de les dues entregues de *Hatchet* interpretat pel llegendari Kane Hodder. Adam Green es posa de nou rere la càmera en la que cal considerar la quarta entrega de la saga, després que a *Hatchet III* delegués la direcció en BJ McDonnell. Aquesta es diu *Victor Crowley*, com el seu sanguinari protagonista, i acabarem la nit comptant les seves víctimes. Bon cop de destra!

 CINESA

SITGES

51 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

4 - 14 OCTUBRE 2018

Desde siempre con el cine fantástico

THE ENTERTAINMENT CURRENCY OF THE FUTURE. BUILT FOR THE BUSINESS OF TODAY.

SLATE is a blockchain-based entertainment utility protocol powered by a cryptographically secure multilayered network. The decentralized system will deliver low-cost, high-speed, high-definition video globally and facilitate live event ticketing on the blockchain. Consumers will be able to spend SLATE cryptocurrency (SLX) on some of the best entertainment the world has to offer. The use of SLATE enables fair and transparent compensation between creators, producers, and distributors. Creators are compensated fairly and consumers get higher quality entertainment. Tickets purchased with SLATE will be forgery resistant, virtually eliminating fraud. Service providers holding SLX can earn even more by storing and delivering content.

WWW.SLATE.IO

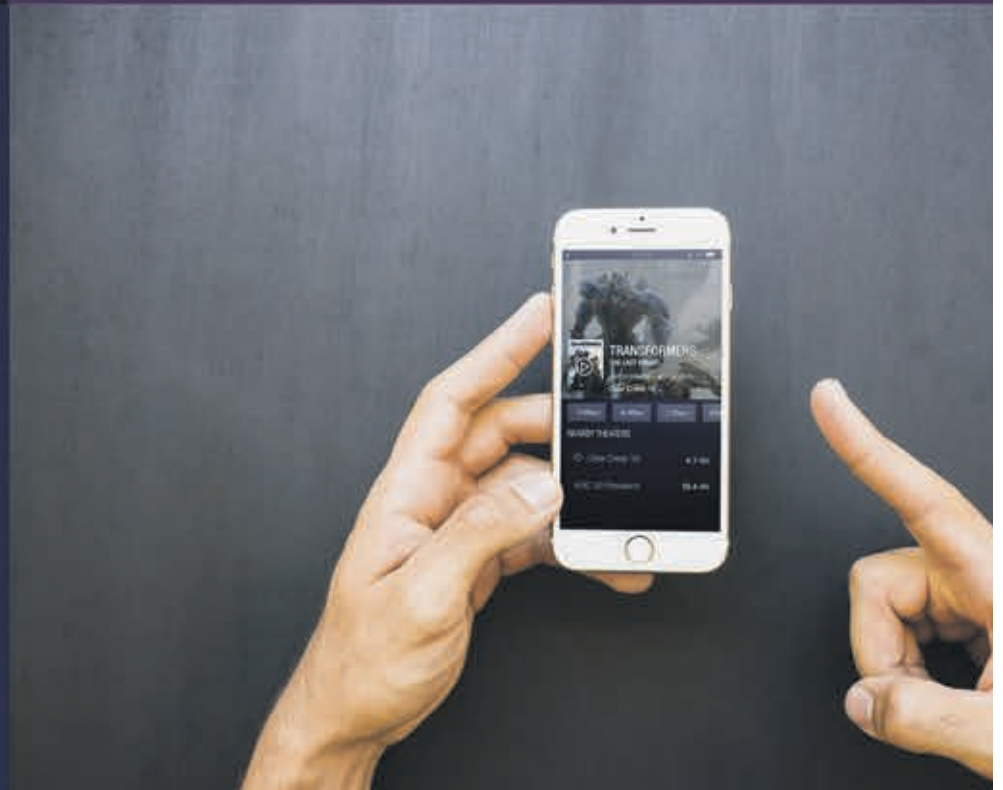

Binge introduces BVOD™ (Blockchain Video on Demand), the first premium decentralized streaming platform to utilize the power of distributed ledger technology. For the Binge streaming media platform, blockchain technology facilitates streaming content and transparent behavioral analytics that reveal consumer tastes. Binge's model of transparency is an entertainment-industry first. Binge will provide real-time revenue sharing between content providers and creators, while mediating access to the valuable network data and analysis that improves content development.

SLATIX

Powered by the SLATE network, SLATIX will be the new go-to mobile app for entertainment discovery and ticketing. Consumers using SLATIX can discover great content through a curated system of authenticated reviews, and earn substantial discounts and access to entertainment events, including movies, concerts, plays, museums and sporting events. Repeat users will enjoy loyalty rewards and an unparalleled entertainment experience. Curation of a trustworthy review system is incentivized with Slate token rewards (SLX). Since the tickets are secondary tokens on the Slate blockchain, they are forgery-resistant and securely exchangeable on the secondary marketplace.

AVUI DIVENDRES 12

08:15 AUDITORI MELIÀ SITGES
70 Binladens /100'

08:15 RETIRO
A Rough Draft /114'

08:30 PRADO
A Bluebird in my Heart /85'

08:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
L'heure de la sortie /103'

10:15 AUDITORI MELIÀ SITGES
Halloween (La noche de Halloween) /106'

10:15 PRADO
Uncle Sam /89'

10:30 RETIRO
Monstrum /105'

10:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
Ciutat i selva /19'
Diamantino /97'

12:15 AUDITORI MELIÀ SITGES
L'heure de la sortie /103'

12:15 PRADO
Sessió Viktor Kubal

12:45 RETIRO
Attack On Titan: the Roar of Awakening /125'

12:45 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
Jauría /19'
El ángel /114'

14:30 AUDITORI MELIÀ SITGES
Diamantino /97'

14:45 PRADO
El pianista /94'

15:15 RETIRO
Bocadillo /65'

15:15 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
**The Man Who Killed Hitler
and Then the Bigfoot** /92'

16:30 AUDITORI MELIÀ SITGES
Upgrade (Ilimitado) /100'

16:30 PRADO
Beast /107'

16:45 RETIRO
Kasane - Beauty and Fate /112'

17:15 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
MASTERCLASS DOUGLAS TRUMBULL

18:30 AUDITORI MELIÀ SITGES
El ángel /114'

18:30 PRADO
Wolfman's Got Nards - A Documentary /91'

19:00 RETIRO
Cam /94'

20:30 PRADO
The Blood of Wolves /126'

20:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
Sí no t'hagués conegut /50'

20:45 RETIRO
Overlord /110'

21:00 AUDITORI MELIÀ SITGES
70 Binladens /100'

22:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
Dot /6'
I Want to Eat Your Pancreas /110'

23:00 AUDITORI MELIÀ SITGES
Halloween (La noche de Halloween) /106'

23:00 RETIRO
Assassination Nation (Nación salvaje) /108'

23:00 PRADO
**The Man Who Killed Hitler
and Then the Bigfoot** /92'

00:45 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
Christmas Blood /104'
Incredible Violence /93'
Gonjiam: Haunted Asylum /94'
Dead Night /86'

01:00 AUDITORI MELIÀ SITGES
Anon /100'
High Life /110'
In Fabric /118'

01:00 PRADO
El asesino de Rosemary /89'
Silent Night, Deadly Night /79'
La quema /91'

01:15 RETIRO
Helsinki Mansplaining Massacre /15'
Puppet Master: The Littlest Reich /90'
Girls With Balls /77'
Open 24 Hours /100'
Future World /88'

BRIGADOON

12:00 SITGES DOCUMENTA
Aquarius Visionarius
14:00 SITGES DOCUMENTA
Navajeros, censores y nuevos realizadores
16:00
TROBADA AMB DYANNE THORNE I HOWARD MAUER
17:00 SESSIÓ ESPECIAL
Greta - Haus ohne männer
19:00 SESSIÓ ESPECIAL
Verónica

22:00 ESTRENA LLARGMETRATGE
Rabbia furiosa

00:00 SESSIÓ ESPECIAL
Vampiro del espacio (Not of This Earth)

ESPAI FNAC

12:00 PRESENTACIÓ DE LA NOVEL·LA "SANGRARIO"
13:00 TROBADA AMB TRACI LORDS.
16:00 PRESENTACIÓ DE LA II EDICIÓ DEL FESTIVAL
ISLA CALAVERA DE TENERIFE.
17:00 PRESENTACIÓ DEL LLIBRE OFICIAL DEL FESTIVAL:
"MICHELE SOAVI. CINEASTA DE LO MACABRO"
18:00 PRESENTACIÓ TREBALLS REALITZATS
EN EL TALLER DE GARAGE STORIES I VISYON
19:00 PRESENTACIÓ DE LA COL·LECCIÓ NOCHE DE LOBOS.

SITGES FILM HUB

12:00 CARPA NORAY
TROBADA AMB PETER WEIR
16:00 CARPA NORAY
TROBADA AMB ED HARRIS
17:15 SALA TRAMUNTANA MELIÀ SITGES
MASTERCLASS DOUGLAS TRUMBULL

SLATIX SITGES COCOON

SESSIONS GRATUÏTES DE 45',
ENTRE 10:00-14:00 I 15:00-20:00.
LES ENTRADES S'HAN DE RECOLLIR A L'SLATIX VR
CINEMA DEL CENTRE CULTURAL MIRAMAR.

ÚLTIMA PROYECCIÓN

Podeu consultar les sessions gratuïtes a altres espais a www.sitgesfilmfestival.com
Programació subjecta a canvis. Es recomana consultar la descripció de les pel·lícules abans d'adquirir les entrades.

RUBIUS
VIRTUAL HERO
COMENÇA L'AVENTURA

UNA SÈRIE ORIGINAL DE MOVISTAR+
EN COL·LABORACIÓ AMB ZEPPELIN I GRUPO PLANETA

12 D'OCTUBRE
NOMÉS A MOVISTAR

elrubius

Nunca sabremos si HAL puso su alma al cantar Daisy

Nosotros ponemos la nuestra para
que puedas seguir preguntádotelo

MELIÀ
HOTELS & RESORTS

Soul Matters

Patrocinador y sede oficial del 51º Festival
Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya

SITGES
50º FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA